

UNA ÀVIA QUE TÉ POR.

Tinc por, molta por que a poc a poc els uns ens separem dels altres i dividim el poble en dos. Encara som a temps d'evitar-ho, sols falta una miqueta de bona voluntat, no sentir enveja, buscar amistat i no mirar la part dolenta de cadascú de nosaltres que portem a dintre, doncs tot ser humà te les seves flaqueses i ningú és perfecta. Tinguem sempre aquest poble noble i formidable que quan vol sap ajuntar-se per anar a apagar un foc o solventar una necessitat sense mirar qui es el que ho necessita. Això si que és exemplar i digna d'admiració.

Jo com a persona gran i d'experiència tinc molta por, no oblidem que visquérem una guerra cruel, en la qual morirem molts innocents i moltes famílies varen quedar desfetes. I tot per què? No cal que contesti, tots ho sabem.

El primer de tot és l'amistat i el benestar en la família, després el poble, aquest poble on hem nascut tots, on tots hi hem passat l'infantesa, l'adolescència i on avui formen les famílies i tenim l'obligació de deixar als vostres fills un poble de progrés, treballant tots junts, un poble de pau, d'amistat i d'amor, perquè se sentin orgullosos de vosaltres. No els hi ensenyem l'odi ni el rencor!, són dues coses que enverenen i ells poden sofrirne les conseqüències.

Desgraciadament no tinc nets i vos estimo a tots, per això faig aquest crit d'angoixa perquè us veig en perill. Evitem-lo per favor i treballlem junts.

Ara es presenta una bona ocasió. S'ha de construir el "Casal dels avis", una casa per aquesta gent gran que ho hem donat tot per a vosaltres. Es una obra que serà de tots, no te amo, només hi haurà una junta que dirigirà; és teu, meu i de tots. Treballem-hi tots junts i així el sentirem més nostre, més teu i meu. Hi hem de podar el nostre esforç físic o un donatiu, hem d'ajudar i ho tenim de fer amb voluntat i desinteressadament, i nosaltres, la gent gran vos ho agraiem, doncs sabem estimar i us volem de veritat.

Aquets nois i noies del vuitè curs de les escoles Nacionals que s'avo